

holder dem fangne i tomme Konveniensformer, ikke higer efter at forlange af Kommune og Stat at give Love, som give dem Ret til at arbejde paa alle Felter, saa de, om de gider være det, kan blive økonomisk uafhængige af Manden.

Er det Ligegyldighed, er det Fornemhed, er det Overforfinelse, er det dette behagelige materielle Velvære, som mange gifte Kvinder har opnaaet, idet de lade Manden slide sig op for at skaffe sig det, er det fordi de som den stavnsbundne Bondemand saalænge har været under Mandens Aag, seende op til ham som en Guddom, der uddelte milde Gaver til dem, der sad inde med Magten over dem, den de var vant til at underkaste sig, at den Frihedstrang, som Gud ogsaa har nedlagt i Kvindens Sjæl, blev dræbt? Jeg ved det ikke, men min Mening er det, at det dog er Kvindens egen Skyld, naar hun ikke har Vilje og Kraft til at bryde med alt dette; thi hun har i den Tid, siden Danmark fik sin Grundlov, indaandet og levet i en Frihedsluft, som ikke kan have undladt at sætte Spor i hendes Tanke- og Sjæleliv; hun har set Fremskridtsstræben paa alle Omraader; og skulde det da ikke ligge nær at anstille Betragtninger over den usle Plads, hun — Kvinden — indtager i Samfundet? Jo tilvisse! Og den naturlige Følge heraf var da at »arbejde paa sin egen Frigørelse«.

Forleden var der Medlemsmøde i Kvindevalgretsforeningen; der var skrevet offentlig om, at denne Forening ikke lod høre fra sig; der var spurgt af mange: Skal vi ikke snart have et Møde? Og dog mødte langt fra alle Medlemmerne.

Da Foreningen skulde dannes, hørte man Udraab som disse: Ja, det er netop udmærket at faa en saadan Forening! Ja, det interesserer jeg mig levende for, og saaledes henad Landevejen; men hvor er Interessen henne? At gemme den i Dragkisteskuffen støtter ikke Arbejdet for at opnaa Valgretten, og man fristes til at tænke paa de 10 spedalske, som blev helbredte og hvoraf kun en eneste erkendte, at han var bleven det. Sammenligningspunktet er dette: 10 sagde, at de gerne vilde have den Valgret, men kun en af dem mente det alvorligt. Og denne ene vil jeg atter ligne ved den lille, trofaste Flok, som staar fast, og som slutter sig tæt op til Arbejdet for Valgret og for alle andre Fremskridt Kvinden vedrørende; — den skal have Tak, og det var ogsaa den, der var mødt hin Aften til Kvindevalgretsforeningens Medlemsmøde paa Østergade 15.

Af Indbyderne saa man ingen; det er dog ikke nok at give sit Navn til, — det er dog ikke saa svært at overvære et Møde og give sin Skærv til Diskussionen.

Gid de intelligente Kvinder, som kunde lægge et vægtigt Lod i Vægtskaalen for at fremme Arbejdet i deres egen Sag, ikke vilde holde sig tilbage som de gør det. Det er godt at arbejde som Literater, Musikere, Kunstnere m. m., men det forhindrer jo ikke, at de kan arbejde i Kvindesagen, give deres rige Evner i Tjenesten for at skaffe dem selv og deres Søstre en menneskeverdigg Stilling i Samfundet; de kan godt tage Exempel af de fagarbejdende Kvinder, der er mange af dem, der foruden deres daglige møjsommelige Slid udføre en stor Gerning i Kvindesagen. (Om ønskes kan gives Beviser herfor).

Ja, vort Arbejde er »haabløst«, hvis vi skal vedblive at savne den »Hjælp og Støtte«, det »Samarbejde« med Massen af vore Søstre som hidtil, — og jeg siger, det er de intelligente Kvinder, som maa bære Skylden, Ansvaret herfor — og jeg ender som jeg begyndte: Faa har for meget, mange har for lidt Arbejde i Kvindesagen.

Lulu.

Unge Kvinder.

Af

Anna Robertson.

Da De, Fru Redaktør, flere Gange i Deres ærede Blad har opfordret deres unge kvindelige Læsere til at skrive til »Hvad vi vil«, har jeg tænkt at efterkomme Opfordringen ved at skrive lidt om unge Kvinder. *Unge Kvinder, der kan være saa meget, men er saa lidt.* Jeg har saa ofte med Beklagelse hørt paa disse unge Pigers Passiar, deres Hovedinteresser er Klædedragten og hvilken Kompliment, den eller den unge Mand har gjort dem. Man kan Gang efter Gang høre dem tale om de samme Emner, aldrig en fornuftig Tanke gør sig gældende, dog mangler det ikke paa Stof, om ikke andet kritiserer de hinanden, og set gennem Snerperiets og Hykleriets Brillen bliver Dommen ikke mild. Vil man undskylde Synderen og paatale, at forkert Opdragelse kan være Skylden, eller komme videre ind paa de forkerte Samfundsforhold, der er Skyld i saa meget, saa tie disse unge Piger rent stille, de forstaa det slet ikke, der er aldrig blevet talt til dem om sadanne Ting, som man skulle synes var af allerstørste Vigtighed for dem at vide. Derfor vil jeg ikke ubetinget dømme de unge Kvinder, men Hjemmene, hvor de er blevne opdragede; der ligger naturligvis Hovedfejlen. Enhver ved jo godt, at Grunden er den halve Bygning, men der er nu til Dags saa rig Lejlighed for Ungdommen til at sætte sig ind i mangt og meget, som kan udvide deres Aand og skærpe deres Forstand, at hvis de blot gad læse og tænke over hvad de læser, saa var allerede meget vundet; men det er ulige mæglere og mere behageligt at lade sig gøre Kur til af unge Mænd, tage til Forsvarsballer og mere sig. Naar en saadan Kvinde gifter sig, saa er hun tilfreds med sig selv, naar hun kan styre sit Hus og tror at kunne opdrage sine Børn, hvilket hun jo ogsaa nok kan, paa det materielle Omraade, for paa det aandelige Omraade er det jo netop hun mangler de Betingelser, som skal lægge Grunden til en ny og bedre Slægt, og som hun tildels selv kan have erhvervet sig, naar hun vil, da det jo netop er Moderen, der